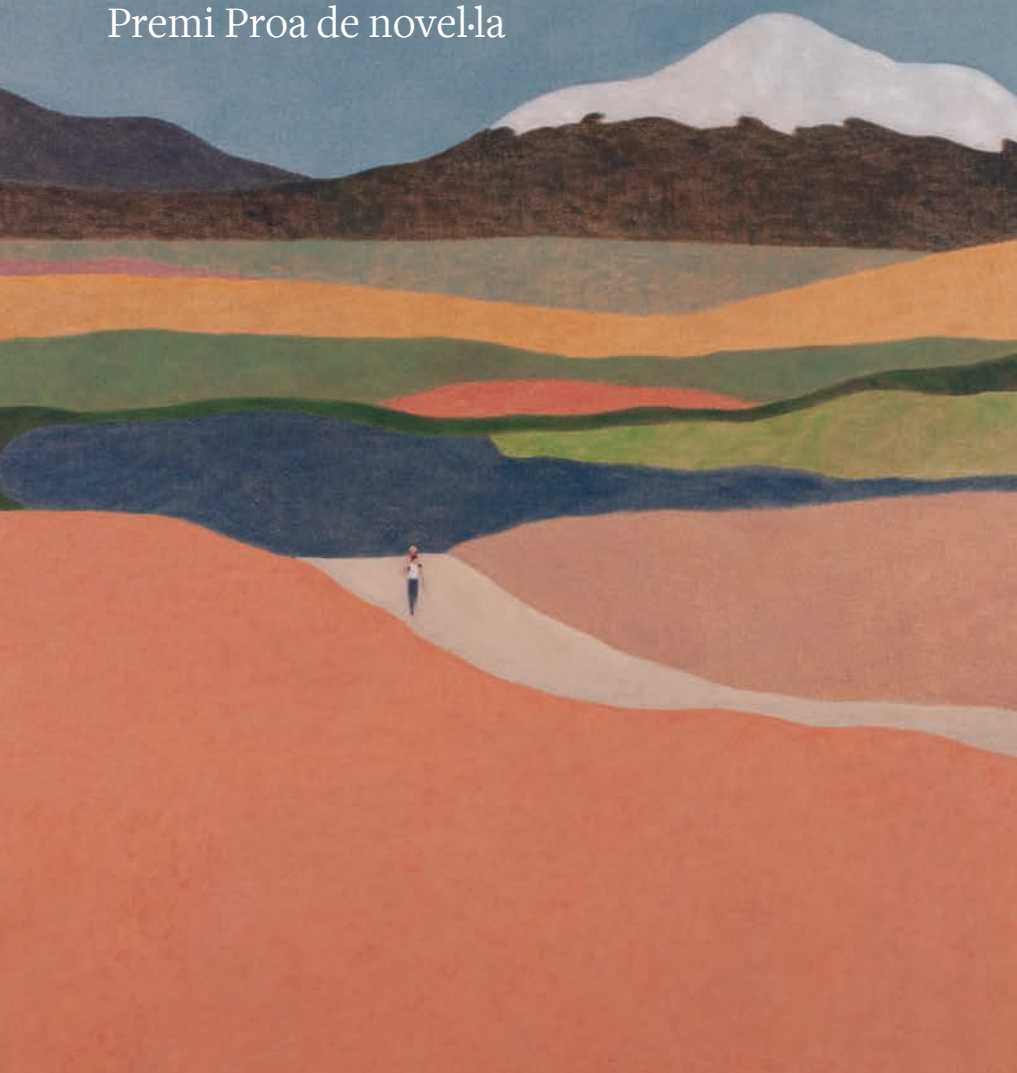

Proa

MARTÍ DOMÍNGUEZ

Mater

Premi Proa de novel·la

MARTÍ DOMÍNGUEZ

MATER

IV Premi Proa de novella

Proa

Un jurat format per Clara Queraltó, Xavier Pla, Anna Sáez, Vicenç Villatoro i Josep Lluch, que actuava també de secretari, va decidir atorgar el IV Premi Proa de novel·la a aquesta obra.

Proa
A Tot Vent

Primera edició: novembre del 2022

© Martí Domínguez, 2022

Drets exclusius d'aquesta edició:

Raval Edicions, SLU, Proa

Diagonal, 662-664

08034 Barcelona

www.proa.cat

ISBN: 978-84-7588-985-6

Dipòsit legal: B. 19.576-2022

Composició: Moelmo

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

No sé quan ho vaig sentir dins meu, però de colp i volta em vaig començar a sentir distinta. La gent ho notava i em preguntava, s'interessava per mi. Tenia èxit, vessava vitalitat, alguna cosa intangible que emanava de la meua pell i del meu cos, de tots i cadascun dels porus. Això ho vaig poder comprovar una nit de finals d'estiu que vaig eixir de festa. El pub es deia Helsinki, i el públic participava de manera molt activa en el xou, contava acudits, tocava la guitarra, hi havia cua per a pujar a l'escenari, després d'haver-te apuntat a una llista amateur. Era un lloc ben popular de la ciutat, dels locals d'esbarjo més antics, anterior a la Segregació, i a l'entrada venien samarretes i gorres amb el nom de l'establiment, clauers i tasses de porcellana com a records, tota mena de quinca-lleria.

Qui conduïa l'escena era una jove prima, lívida, llargueruda com un fus, que també hi actuava, de vegades cantava tocant l'arpa, amb una veu aguda i estranyament melodiosa, d'una profunda melancolia, que eriçava els cabells. Em fascinava el domini que tenia de l'escenari, la seua cara allargada, pàl·lida, de llavis molt vermells i mirada fulgent, des d'uns ulls negres com tions. Vaig pensar que m'agradaria poder ser com ella, elegant i alhora enigmàtica, posseir els seus gens, genuïns i rotunds, que originaven aquell fenotip seductor. Aquella actitud espantosa per a omplir l'escenari amb la seua sola presència, mescla d'empatia i misteri, d'autodomini i de classe.

Vaig beure un parell de cerveses, de la marca més amarga. La quantitat màxima d'alcohol que marcava la llei i que no es considerava perniciosa per a l'organisme. I vaig eixir a l'escenari a llegir un dels meus darrers escrits, titulat *Coses que m'han dit després de besar-me*, atrevit i agosarat respecte al meu cos i a les meues relacions sexuals, ben diverses. Aquell llarg poema va provocar riures i xiulits espontanis, tota mena de comentaris picants, va tenir molt bona acollida i vaig ser molt felicitada. Jo reia encantada del meu èxit, més desinhibida que mai, amb una sensació completa de triomf. Tant, que ho

vaig repetir al final del xou, com a cloenda del dia i per expressa recomanació dels encarregats del local, que volien tornar a sentir aquella col·lecció de ximpleses i obscenitats, a parts iguals, i aquesta vegada ho vaig fer acompanyada d'un artista barbut i amb els cabells llargs que tocava l'acordió i posava expressió musical a tot el que anava recitant, animant-me amb els seus gests a incidir encara més en aquella representació. La jove esprimatxada feia un gest d'aprovació a cadascun dels meus versos tan rotund i empàtic que em va esborronar i li vaig somriure amb timidesa. Com per dir-li que, malgrat tot, no estaria mai al seu nivell.

Tenia moltes ganes d'allargar la festa. Com que encara no volia tornar a casa, Steph, un amic alt i escanyolit, amb cames com sarments, jugador de bàsquet de l'equip de la universitat, esportista d'elit sense estar especialment millorat, i que sempre anava amb una samarreta de mànega curta fins i tot els dies més rigorosos de l'hivern, em va proposar anar a un altre lloc, fent-me l'ullet. El vaig acompanyar al seu apartament, un piset fosc i encofurnat que compartia amb altres estudiants pel barri universitari, mirant al riu, d'aigües baixes aquells dies de setembre. Vàrem entrar sense fer soroll, contenint el riure, a les palpentres. I li vaig

xiuxiuejar, a cau d'orella, de la manera més suggeridora que vaig poder:

—A veure què dius després de besar-me...

Aleshores jo duia el cabell tallat molt curt, a la moda de la ciutat. Tinc els ulls blaus, la pell molt blanca, i el nas una mica aixafat per una colzada que em va atiar la meua germana bessona Pam durant una picabaralla poca-solta quan érem menudes. Mai no vaig voler operar-me, potser per a diferenciar-me més d'ella, per a no ser tan paregudes, ni jo tan perfecta. Aquell defecte m'encantava, era una mena de clam de rebel·lia en una societat de cares estudiadament simètriques, en què qualsevol distorsió era ràpidament corregida o directament eliminada.

—Zoe, estàs malalta? —És ma mare qui ho pregunta.

Sempre em deia Zo-é quan estava de mal humor, reforçant la e, i de bon matí era el seu estat més natural. Sobretot quan jo feia la ronsa i no m'alçava del llit. Feia unes quantes nits que tenia una mica de febre, i amb malsons, per això la seua pregunta.

Ma mare era rossa, atlètica, addicta a l'esport. D'ella em venien el color dels ulls i dels cabells; en

canvi, físicament m'assemblava més a mon pare, més robusta que estilitzada. Estaven divorciats, per incompatibilitat de caràcter. Ma mare era executiva d'una empresa important i sempre anava amunt i avall, amb una agenda tan plena que sovint arribava tard a tot arreu, però tot i això sempre amb prou temps per a enllestir l'assumpte que l'havia convocat. Agressiva i amb les idees molt clares; idees primàries, potser, però ben útils per a la vida en la gran ciutat.

Mon pare, en canvi, havia volgut ser artista, però vivia com a dissenyador i inventor de tot allò que es posara a l'abast. La seua veu ronca, fruit de llargues nits sense dormir, m'encantava, perquè aquella vida bohèmia em semblava d'allò més romàntica.

—Zoe! No arribaràs a classe! —És ma mare, que em crida de nou, amb veu estrident.

Estudiava Biotecnologia, en tercer curs de la carrera, i havia entrat amb una beca de col·laboració en el departament de Microbiologia. La meua germana Pam em mirava de la seua forma particular, entre escèptica i nyeu-nyeu, amb aquella ondulació que se li formava sempre al llavi superior, mescla de menyspreu i impaciència. També estudiava Biotecnologia, però ella havia aconseguit entrar als estudis de Medicina, molt més pres-

tigiosos i selectius. Era alta i una mica més bonica que jo; tenia els mateixos ulls blaus, també burinats de taquetes fosques, com volves en la profunditat marina, però potser encara més impressionants, amb la pupilla que es dilatava prodigiosament amb els canvis de llum, com si foren els d'un mussol.

Sovint havia d'explicar que no érem bessones univitel·lines, que cadascuna havia tingut la seua ectogènesi. És a dir, que ella tenia els seus gens i jo els meus, els meus fotuts gens, pensava de vegades, quan algun perepunyetes insistia a comparar-nos i es delia buscant coincidències i diferències. Un entreteniment com qualsevol altre, comparar les germanes Hamer. Ella era més guapa, ho reconec. Alguna cosa degué sortir malament durant els primers passos del Protocol per a engendrar bessons, però els nostres pares s'avingueren a la cria dels dos embrions, seguint en tot moment l'estricta normativa sanitària. Mon pare s'hi va encabotar malgrat l'oposició de ma mare, que no volia fer-se càrrec de la forta despesa de mantenir dues maternitats.

Sortosament, mon pare va guanyar la partida, i ara les dues havíem crescut i havíem entrat a treballar en un departament universitari. Però, mentre que Pam ja estava publicant articles en bones

revistes d'investigació, jo havia tingut menys sort i feia les tasques més ingrates del laboratori, on passava gran part del meu temps lliure, netejant tubs d'assaig i plaques de Petri, i participant en les activitats de mostreig. Feia d'escarràs de laboratori, aquesta és la veritat. Ningú no hauria apostat per mi.